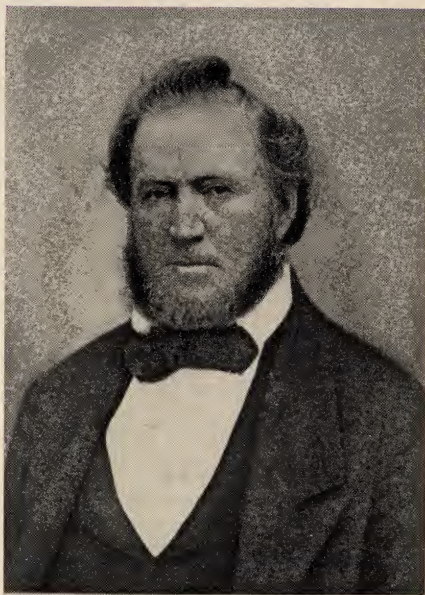

De Ster

BRIGHAM YOUNG

„Ik ben geroepen het Evangelie
van Leven en Zaligheid te prediken.”

September 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG - No. 9

INHOUD:

	Blz.
Ouderling Jongkees	246
De Doop, door John A. Widtsoe	247
Ons persoonlijk Verdedigings programma, door Franklin J. Murdock . .	249
Getuigenis, door Addy H. Gyr	251
Harteleed, door John Sipkema	255
Afscheidsgroet, door A. D. Jongkees	257
Kiest Gij, door President D. O. McKay	257
Mens en dier	261
De Spaulding Roman	263
Zonnehoek	268
President Rapiër	270
Gebeurtenissen in de Zending	270
De Schepping, door J. J. L. Ten Kate	275

Redacteur: **DON H. VAN DAM**, President der Nederlandse Zending

Assistent: **JOHN SIPKEMA**.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Ouderling JONGKEES

*N*AMENS de Nederlandse Zending wens ik deze gelegenheid te nemen, een woord van dank ter waardering voor de diensten van één der getrouwste Kerkleden, die met gezin naar zijn nieuw tehuis in Salt Lake City, Utah, vertrokken is, uit te spreken.

Ouderling A. D. Jongkees en zijn twee dochters Netty en Mieke zijn met het s.s. Nieuw Amsterdam, op 12 September j.l. van Neerlands kust vertrokken. Het is onze oprechte wens, dat zij een prettige reis mogen hebben, en behouden en wel in hun nieuw Vaderland zullen aankomen.

Bijna dertig jaar geleden werd Ouderling Jongkees lid van de Kerk van Jezus Christus. Alhoewel zijn functie met de Nederlandse Marine hem dikwijls van Nederland heeft weggeroepen, is hij steeds een bijzonder getrouw en actief lid der Kerk geweest. In velerlei capaciteiten, zowel in het Zendingshoofdbestuur als in de verschillende gemeenten, heeft hij waardevolle arbeid verricht. Gedurende de oorlog is hij eerste raadgever van President Schipaanboord geweest, en heeft zich onderscheiden door verschillende werkzaamheden, onder zeer ontmoedigende en moeilijke omstandigheden, te volbrengen. Drie jaar lang is hij overziener van het priesterschap geweest, en fungeerde een geruimte tijd als raadgever in het Haagse Gemeentebestuur. Twee maal gedurende zijn Kerkelijke loopbaan was hem de verantwoordelijke positie als assistent-redacteur der Ster opgedragen. Dit was tevens zijn functie gedurende het laatste jaar. Hij heeft op bekwame wijze zijn werk vervuld en o.a. veel vertaalwerk gedaan. Tevens heeft hij er toe bijgedragen dat de publicatiekosten van dit tijdschrift veel verminderd zijn.

Hij heeft ons met veel hulp en raad bijgestaan in de voorbereiding met het publiceren van de Standaardwerken der Kerk. Vele kostbare uren heeft hij besteed met proeflezen en vertalen, en heeft gezorgd voor een nauwkeurige vertaling dezer manuscripten in de Nederlandse taal. Dit heeft hij, voordat hij Nederland verliet, voltooid.

Zusters Netty en Mieke Jongkees hebben veel van hun tijd en talenten in het werk des Heren in hun Vaderland besteed. Vooral de Haagse gemeente zal ze missen. Hun trouwe hulp op het gebied van muziek en toneel, en in de verschillende klassen en activiteiten der gemeente, worden ten zeerste gewaardeerd door allen die hen kennen.

Moge onze Hemelse Vader deze goede mensen rijkelijk zegenen voor hun liefdevolle toewijding en de diensten die zij ons bewezen hebben. Dat zij door Gods Geest behoedt mogen worden, en de weg geopend mag worden, opdat zij gelukkig en voorspoedig mogen zijn, wanneer zij in de „Wards” en „Stakes” van Zion hun werkzaamheden zullen voortzetten.

DON H. VAN DAM.

DE DOOP

(uit „Man and the Dragon”,
door Apostel John A. Widtsoe)

DE DOOP, de derde stap in de aanvaarding van het Evangelie van Jezus Christus, en de door God vereiste wijze van intrede in de Kerk, is zowel een bewijs als een verbond.

De gewilligheid om de doop te ondergaan sluit het geloof aan God in Zich, in Zijn Zoon en in het Evangelieplan en is tevens het teken van een verlangen om met God's wetten in overeenstemming te zijn. Door deze verordening worden geloof en bekering, beide passieve abstracties, in actieve werkelijkheid omgezet — een noodzakelijkheid, want men aanvaardt het woord des Heren dan pas ten volle, wanneer men het ook in praktijk brengt.

De doop wordt aldus een uitwendig bewijs van een geestelijke staat van gehoorzaamheid.

De doop is ook een verbond of een belofte om de wetten en verordeningen van het Evangelie te gehoorzamen. Waar hij de toegangspoort is voor de Kerk van Christus betekent hij 's mensen gewilligheid om zich aan de voorwaarden te onderwerpen, die aan de burgers van God's Koninkrijk worden

gesteld. Het is de van Godswegen geboden handtekening van de overeenkomst tussen God en de mens.

De geestelijke toestand, die iemand voor het lidmaatschap in de Kerk geschikt maakt, wordt door de doop gesymboliseerd. De verordening behoort dan ook slechts aan diegenen te worden voltrokken, die zich daartoe hebben voorbereid. De geschiktheid van een candidaat voor de doop wordt in een laterdaagse openbaring als volgt bepaald:

„Allen, die zich voor God vernederen en gedoopt wensen te worden en met een gebroken hart en een verslagen geest tot Hem-komen, voor de Kerk getuigende, dat zij zich van hun zonden waarlijk hebben bekeerd, gewillig zijn de naam van Jezus Christus op zich te nemen, met het vaste besluit Hem tot het einde toe te dienen en door hun werken tonen, dat zij de geest van Christus hebben ontvangen tot vergeving hunner zonden, zullen door de doop in Zijn Kerk worden ontvangen.

Voor een zodanige geschiktheid voor de doop is het intelligente gebruik van de wil nodig. Bijgevolg behoren alleen zij, die voor hun daden verantwoordelijk kunnen worden gesteld, gedoopt te worden. Kinderen beneden de verantwoordelijke leeftijd en zwakzinnigen mogen niet worden gedoopt. Dezulken zijn schuldeloos voor God.

Aangezien de doop de handtekening onder een overeenkomst is, moet hij een bepaalde en onveranderlijke vorm hebben. De Heer heeft ons verklaard, dat de doop de dood, de begrafenis en de opstanding behoort te symboliseren van Jezus de Christus, de centrale figuur in het plan der verlossing. De doop door onderdompeling voldoet aan deze eis en is de enige wijze van dopen, die door de Heer wordt erkend.

De doop moet worden verricht door hen, die daartoe de volmacht bezitten. Het sterkste geloof en de oprechtste bekering kunnen een doop niet geldig maken, indien hij niet door iemand wordt voltrokken die goddelijke autoriteit bezit. Het is de toegangspoort tot het koninkrijk der hemelen en het is de Heer, de Koning, die deze autoriteit verleent.

Het was niet het water, dat de lepralijder Naäman genas, maar zijn gehoorzaamheid aan een, die de autoriteit van het Priesterschap bezat.

Iedere daad heeft zijn gevolgen. Het eerste en heerlijke gevolg van de doop is de vergeving van zonden. Zij, die gedoopt worden, worden als het ware van hun fouten uit het verleden schoon gewassen. Dat betekent niet, dat hiermede

tevens de gevolgen van boze daden worden weggenomen; maar het betekent wel, dat het verleden niet als een hinderpaal voor toekomstige vooruitgang zal staan. Allen, die uit het water van de doop opkomen, staan aan het begin van de eeuwige, omhoog voerende reis, die de grondslag vormt van het leven in Christus' Kerk.

Het tweede gevolg is de belofte van de gave des Heiligen Geestes, waardoor de dopeling nieuwe en grote macht wordt geschonken om de zonde te weerstaan en met succes aan de vereisten van het Evangelie te voldoen. Tenslotte verschaft de doop het lidmaatschap van de Kerk, hetwelk vele gelegenheden tot ontwikkeling met zich brengt.

Zo wordt het verleden begraven en de toekomst biedt een nieuw leven. De vergeving van zonden, de belofte van de gave des Heiligen Geestes en het lidmaatschap van de Kerk komen als natuurlijk gevolg voor diegenē, wiens wil het is geworden de wet des Heren te gehoorzamen. De vruchten van gehoorzaamheid zijn altijd sterkte en vooruitgang.

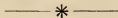
Het herstelde Evangelie van Jezus Christus toont ons de doop als een rationele, logische handeling, voortvloeiend uit de beginselen van geloof en bekering. De eerste beginselen van Het Evangelie zijn als één grote, zich uitbreidende gedachte; op schone wijze sluiten zij aan elkander aan.

Het ene beginsel omvat de andere beginselen.

De boodschap in deze dagen is als die van ouds: „Bekeert u en wordt gedoopt, want het Koninkrijk des Hemels is nabij.”

ONS PERSOONLIJK VERDEDIGINGS-PROGRAMMA

door President Franklin J. Murdock

Het woord „Verdediging“ speelt een grote rol in ons dagelijks denken en in onze nationale en economische problemen. Het woord heeft een veelzeggende betekenis wat de bescherming van onze persoonlijke levens aangaat. Van de beginne is de wet van het menselijke ras „overwinning van de sterkste“ geweest, en hij die de sterkste is, heeft overwonnen, en is in staat zichzelf te verdedigen. Regeringen besteden miljoenen om staal, hout en beton te kopen ter verdediging van grenzen, handel, gebouwen en onze levens. Wij beseffen allen het komende gevaar van verwoesting, en de noodzakelijkheid verdedigingsmiddelen te bezitten.

De menselijke ziel is een voortbrengsel van God's schepping. Ons persoonlijk belang is, onze sterfelijke activiteit te beschermen en te verlengen. De meest kostbare gave is dit leven en het toekomstige leven. In onze persoonlijke levens en handelingen komen wij in contact met enkele der grootste machten van verwoesting. Deze machten bedreigen ons geluk. Onder deze machten, die onbewust hun verderfelijke invloed over ons uitoefenen, is de grote vijand *onverschilligheid*. Onverschilligheid tegenover de wetten en beginselen waarop waarheid gebaseerd is; onverschilligheid tegenover het onderhouden van wet en orde; onverschilligheid tegenover het Evan-

gelie van Jezus Christus, en de eeuwige beginselen daarvan; onverschilligheid tegenover een nederig geloof in God, onze Vader. Beton, staal en oorlogsmateriaal kunnen deze grote vijand van het bestaan niet tegenhouden. De strijd die wij behoren te voeren, is een persoonlijke strijd, en moeten allen in het gelid staan tot de strijd voorbij is. Zelfzuchtigheid is een andere dodelijke vijand van onze vreugde en voorspoed. Velen van ons zijn zo onverschillig tegenover onze medemensen geworden, dat wij alleen aan onszelven denken. Aldus planten wij de eerste korrel van zelfzuchtigheid. Wij vergeten de waarschuwing dat wij „onze broeder's hoeder“ zijn. Wij zijn gelijk radio's die niet aangesloten zijn op het programma van het hoogste doel; alleen mooi om naar te kijken, maar niets bezittende tot verbetering van de mens. Wij beleggen in de verderfelikheden van het sterfelijk leven en worden deelgenoten van de hebzuchtigen. Onverschilligheid leidt tot zelfzucht, en zelfzucht tot haat, de laagste vorm van mentaliteit. Deze stille, doch vernietigende vijanden zijn slechts enkele en beïnvloeden ons elke dag. Zij kruipen in ons karakter en veranderen onze gedachten. Wij weten dat ze machtig en dodelijk zijn. Wij beseffen het feit, dat indien ze toegestaan worden, ze de vreugde en voorspoed van

het menselijk leven zonder tegenstrijd verwoesten, en de tijd zal komen dat duisternis en ellende heersen zal. Wij weten dat deze machten in onze levens kruipen. Soms erkennen wij onze eigen onbekwaamheid er tegen te strijden, en in onze wanhoop pleiten wij voor Goddelijke hulp.

Onze Hemelse Vader in Zijn grote wijsheid en liefde voor Zijn kinderen, heeft middelen gesteld waardoor deze ontastbare machten en gewoonten vernietigd kunnen worden. Zijn plan is het Evangelie van Jezus Christus. Het is het enigste beschikbare verdedigingsprogramma voor de zaligheid van de menselijke ziel. Hij wist dat deze verwoestende machten het mensdom zouden trachten te verleiden en te verdelen. Reeds lang voordat de mensenkinderen geboren waren, had Hij met Zijn Zoon dit grote verdedigingsprogramma vastgesteld.

Indien wij het Evangelie van Jezus Christus grondig wensen te onderzoeken, en de beginselen in praktijk te brengen, zullen wij de oplossing van onze problemen vinden, en een getuigenis ontvangen dat ons in de strijd tegen onverschilligheid, zelfzucht en haat zal helpen.

Eén der grootste invloeden die wij tegen het kwade kunnen ontwikkelen, is gebed. Gebed is onze gelegenheid om met God te spreken. Het is de oprechte wens van de ziel. Door gebed krijgen wij contact met onze grootste Vriend, die de verlangens van onze harten kent, en onze zwakheden begrijpt. Indien wij ernstig tot Hem bidden, zal God ons horen en beantwoorden.

„Wij zeggen onze gebeden, maar bidden wij?

En gaan de wensen van onze harten
met onze woorden mee?
Anders kunnen wij wel Goden van steen aanbidden
Gebeden zonder geloof
Zal God nooit aanhoren
Gebeden zonder ernst
Nimmer beantwoorden.”

Een persoon die geregeld en ernstig bidt kan niet onverschillig worden. In de handeling van de nederige kameel kunnen wij een groot voorbeeld zien. Als hij bij de oase in de woestijn na een vermoeiende dag aankomt, is de enigste wijze om zijn lasten neer te leggen, op zijn knieën te gaan, zodat zijn meester hem van zijn lasten verlossen kan. 's Morgens gaat de kameel wederom op zijn knieën, en plaatst de meester wederom de dagelijkse last op zijn rug. Indien wij door deze eenvoudige illustratie de noodzakelijkheid kunnen leren op onze knieën te gaan en met God te spreken, zullen wij de nodige leiding en inspiratie ontvangen, om onverschilligheid te overkomen. Jezus Christus legde nadruk op de waarde van bidden. Hij leerde Zijn volgelingen en apostelen in eenvoudigheid doch ernstig te bidden. Hij was Zelf een voorbeeld, en bad dikwijls tot Zijn Vader voor leiding en inspiratie. Indien Christus de noodzakelijkheid van het gebed gevoelde, hoeveel te meer hebben wij de invloed van gebed nodig. Om geregeld tot onze Hemelse Vader te bidden geeft ons kracht onverschilligheid te overkomen.

Het Evangelie van Jezus Christus wijst ons de weg, hoe wij onze zelfzucht kunnen overkomen. Onze Hemelse Vader heeft het plan gesteld dat wij een tiende van ons jaarlijks inkomen behoren te geven, tot opbouw van

Zijn Koninkrijk op deze aarde. Hij weet, dat indien wij eerlijk met Hem zijn, onze harten niet op de dingen van deze wereld gesteld zijn, en slechts voor ogen hebben de opbouw van Zijn Koninkrijk. Eerlijkheid tegenover God is een groot verlies voor zelfzucht.

Onze Hemelse Vader geeft ons tevens een goede gelegenheid onze sympathie, geduld, verdraagzaamheid, en onze zelfbeheersing over eetlust te tonen, door de Vastendag te onderhouden. Daardoor leren wij hulp te verlenen aan de hongerigen en behoeftigen.

Om ware Christenen te zijn, moeten wij reine gedachten en reine lichamen hebben. Door de wijsheid van onze grote Leider Jezus Christus is een veelomvattend gezondheidsprogramma gegeven. De mens wordt gevraagd geen nadelige dranken en bedwelmende middelen te gebruiken. De mens wordt gevraagd matig te zijn in zijn leven; reine gedachten en edele idealen te hebben. De mens wordt gewaarschuwd dat de Geest van God niet in een onreine tabernakel wonen kan. Onze strijd tegen onverschillig-

heid, zelfzucht, haat en andere vijanden van de mens is meer belangrijk dan al de oorlogen in de wereld. Het is de strijd van waar bestaan.

Wij zullen de waarheid moeten aanschouwen. Wij strijden tegen de macht van de boze.

Wanneer de Vredevorst komt, zijn wij bereid Hem te ontvangen? Zullen wij liefde, geduld, vriendschap en vrede bezitten? Deze zijn de wapenen in de strijd tegen onverschilligheid, zelfzucht en haat.

Het Evangelie van Jezus Christus is het volmaakte plan voor ons persoonlijk verdedigingsprogramma. Het is door Jezus Christus persoonlijk hersteld in de bedeling van de volheid der tijden. Er zal geen eind komen aan oorlog, honger, lijden en haat totdat de mens zal leren de beginselen van vrede en zaligheid na te leven, die in het Evangelie van Jezus Christus vervat zijn.

Ik bid dat wij in alle ernst en nederigheid de opbouw van ons persoonlijk verdedigingsprogramma zullen behartigen, ter voorbereiding voor de grote en vreselijke dag des Heren.

GETUIGENIS

door Addy H. Gyr

Als wij met open harten en een nederige geest het Plan bestuderen dat God vóór de schepping dezer aarde aan Zijn geestekinderen heeft voorgelegd en de tekenen waarnemen, die ons bevestigen en bewijzen dat Zijn be-

loften stap voor stap en met een steeds verhevener tempo in vervulling gaan, dan kijken wij als met grote kinderogen in een wereld van onmetelijke wonderen en onze ziel verheft zich in onuitsprekelijk verlangen om aan deze

toekomstige heerlijkheden deel te mogen hebben en tot zulk een edele groei te komen dat wij ons daar, temidden van Gods Koninkrijk, thuis mogen gevoelen.

Dit verlangen, zo diep, zo waarachtig, zo ondoorgroendelijk, is het geheimst bezit van iedere ziel. Zo moeten wij allen wel verlangd hebben toen God ons Zijn Heerlijk Plan in het Voorbestaan voorlegde en dit moet ons ertoe hebben doen besluiten om het aan te nemen.

Maar het is gelijk een verlangen dat wij hebben als wij naar een televisiebeeld kijken. Wij zouden wensen de held van het drama te zijn, de overwinnaar op het sportveld... wij kunnen dromen. Maar als het beeld verdwenen is, dan is er eenlege huiskamer en wij zijn alleen met onszelven en niets van al hetgeen wij mochten dromen is werkelijkheid.

Wie van ons mensenkinderen heeft niet een verlangen naar volmaaktheid, geluk, voorspoed, weelde, overvloed, ja, eeuwige gelukzaligheid? Een verlangen zo diep en smartelijk dat als de vervulling ervan ons niet in de schoot wordt geworpen, wij geneigd zijn met alle macht te grijpen naar surrogaat middelen, geld, aardse roem, aanzien, make-up, van rouge tot schijnheilige maskers toe.

Als wij de geschiedenis van Gods kinderen op aarde bestuderen, dan leren wij pas hoe het mogelijk is, dat zij steeds maar weer naar surrogaten grijpen om hun zucht naar volmaakte heerlijkheid te bevredigen.

Toen wij nog in het Voorbestaan waren zagen wij als door een televisiebeeld de belofte onzer toekomst en onze harten juichten in vooruitziende grootheid, om

die belofte te mogen oogsten.

Maar toen ging het licht van dit beeld uit en wij zagen ons geplaatst op een woeste aarde, die nog helemaal ontgonnen moest worden, met zware, noeste arbeid, met veel pijn en geduld. Wij zagen ineens niets meer van het televisiebeeld, konden ons niet eens meer precies herinneren wat we eigenlijk gezien hadden. Neen, onze ogen konden het niet meer zien, onze oren de klanken niet meer opvangen en ons verstand, dat toch al de grootheid van het eens geziene beeld niet kon bevatten, ging zich in zijn eigen beperkte gedachtengang alle mogelijke voorstellingen maken en leerstellingen verdichten, hoe of het wel zou moeten zijn. Toch brandde onbewust nog in ons harte een eeuwig verlangen, ja... naar een *Godzijn*. En omdat God zo ver af was en wij het Plan vergeten waren en onze ogen blind en onze oren doof waren, bleef er niets anders over dan alleen onszelven. En aangezien dat het enige was wat wij nog meenden te begrijpen, maakten wij onszelven maar tot Goden en verheerlijkten ons in zelfzucht, heerszucht, machtswellust en vele andere wellusten des vleses.

Toch, hoewel wij Hem niet kunnen zien, heeft God door alle eeuwen heen met Zijn kinderen gesproken en hen door Zijn profeten en gekozen dienstknechten laten onderrichten in dat oorspronkelijke plan dat Hij ons getoond heeft. Door persoonlijke belevingen heeft hij steeds getracht ons te leiden en aanwijzingen te geven waar wij onze voetstappen moesten plaatsen, om dat uiteindelijke grote doel te bereiken, dat wij ons hadden voorgesteld en waarnaar wij zo intens

verlangden. O, God Zelve had geen verhevener oogmerk, dan dat al Zijn kinderen naar Zijn Stem mochten luisteren en Zijn doeleinden vervullen.

Maar alle verslagen van Gods volk op aarde vermelden de wankelbaarheid van de menselijke geest en de verregaande ongehoorzaamheid aan Zijn geboden en inzettingen. O God, hoe is het mogelijk dat Gij zo veel geduld met de mensen hebt en hen niet al lang in de steek gelaten hebt? Stelt U zich eens voor, dat de allergrootste dirigent in de wereld de leiding zou moeten aanvaarden van een orkest waarvan geen der leden zich de moeite zou getroosten om te spelen zoals de muziek het voorschreef, maar ieder op eigen houtje zat te strijken. Zou deze dirigent niet meteen zijn strijkstok neergooien en nimmer terugkeren?

Maar God, o mensenkind, staat nog steeds voor het machtige orkest Zijner schepping en probeert met nimmer falend geduld aan alle leden hun partij bij te brengen. Hoe verheven, Almachtige Schepper, moet Uw toorn, Uw pijn, Uw smart, Uw teleurstelling, Uw mededogen, Uw vrijheidszin, Uw kennis, Uw hoop, Uw vastberadenheid, Uw verwachting, Uw macht, Uw doelbewustheid... Uw liefde zijn! Wie kan deze Almachtige en Alomvattende Liefde behelzen? Is er dan niet één in dat grote orkest die U in het gelaat heeft gekeken en daar de intense foltering van onbegrepen opofferingen heeft gezien? Is er dan niemand, die in Uw ogen het vuur der gespannen draagkracht heeft opgemerkt, waarmede U in ernstige beslotenheid der uiteindelijke overwinning met onvernietigbare vastbe-

radenheid Uw Plan en Doel nastreeft? Is er dan niemand die Uw gevoelige, liefdevolle handen kan zien, die de strijkstok nimmer in wanhoop hebben neergelegd en nimmer hebben gearzeld in onzekerheid? Is er dan niemand die Uw woorden heeft begrepen, dat er eens een tijd zal zijn dat aan Uw geduld een einde komt en dat U niet meer met de mensen zult strijden en hen zult oordelen en van elkander scheiden? O God, maar de meesten hunner... kunnen *niet zien!*

Hoe danken wij U, onze Hemelse Vader, dat wij weer mogen leven in een tijd dat Uw stem op deze aarde wordt gehoord. Dat er mannen mogen zijn die U wél kunnen zien. Dat er een ononderbroken opvolging van profeten is, die ons Uw wil en woord kunnen overbrengen en ons leiden door het licht dat U hen geeft. Dat er een volledige organisatie der Kerk is, die door haar samenstelling en wezen ons het voorrecht biedt bijna dagelijks onderwijs en leiding in alle omstandigheden en onderdelen van dit leven te ontvangen en ons tevens de grote zegen verleent om in aanraking te mogen komen met allen die Uw getuigenis in zich dragen en eveneens gekozen hebben om de weg naar volmaking en het eeuwige leven te betreden. Hoe broederlijk vereend zijn wij in al onze deugden en krachten..... en ook zwakheden, omdat wij ze allen gemeen hebben. Gij heeft ons talenten en gaven gegeven, ieder naar zijn aard, opdat wij in vereniging daarvan zouden streven naar het volmaakte. Dank U voor de liefde die wij onder elkaar mogen hebben, die de wereld niet kent. Welk een voorrecht genieten wij dat wij onze gaven ver-

meerderen kunnen door trouwe dienst en toewijding, ja, zelfs honderdvoud. Hoe erkentelijk zijn wij dat wij verantwoordelijkheden en plichten mogen dragen en vooral dat wij U mogen dienen in al de kleine, ongeziene opgaven des levens. Hoe danken wij U voor alle krachten en gaven, bovenal die van de Heilige Geest, die ons in ons persoonlijk leven verlichten en leiden mag. Hoe kunnen wij schatten en gaven van een vrije wil, waardoor wij zelf mogen kiezen het goede te doen en zelf verantwoordelijk te zijn voor onze daden? Hoe dankbaar zijn wij dat wij geen slaven zijn, tenzij wij ons dit zelf opleggen door onze slechte gewoonten en opvattingen. Hoe groot zou onze ellende zijn zo wij alle gevolgen onzer eigen overtreding zouden moeten dragen. Hoe oneindig moet Uw liefde zijn, dat wij vergeving mogen ontvangen door het zoenbloed van Uw dierbaarste Zoon. O Vader, Gij doet onze liefde in ons harte zwellen door de wetenschap dat Uwe beloften, Uw machtige Zaligheidsplan volledig vervuld zullen worden. Dat geen Uwer woorden en beloften voorbij zullen gaan en dat aan het einde van al onze arbeid en opofferingen het loon der overwinning zal zijn: een Eeuwig Leven in Uw Koninkrijk!

In het licht van deze grote zegeningen is er slechts één machtig gebed in onze harten: dat wij de kracht mogen ontvangen om al deze weelde te dragen en in trouw te volharden tot het einde.

Help ons nederig te zijn in het bewustzijn van Uwe grootheid en van de onmetelijkheid Uwer macht, opdat wij onze harten mogen buigen in een voortdurend ootmoedig verlangen om ons te bekwamen in Uwe dienst. Schenk ons daarom, Heer:

Ogen, die kunnen zien! de dingen die van U zijn; Uw bedoelingen, Uw doeleinden, Uw gaven en zegeningen. Oren, die kunnen horen en een verstand dat kan denken zoals Gij denkt; *Geloof*, dat al de bergen op ons levenspad kan verzetten; *Standvastigheid van geest*, opdat Gij immer op ons zult kunnen vertrouwen, in voor- en tegenspoed;

Wijsheid als van Salomo in onze eigen omstandigheden, opdat wij anderen tot zegen mogen zijn;

Reinheid, opdat onze blik niet verduisterd zij en wij in alle dingen U mogen aanschouwen;

Liefde, zoals Gij die ons leert, opdat wij allen en alles in onze eigen wereld daarin mogen bevatten;

De gave te kunnen geven aan anderen, datgene wat wij van U ontvangen mochten, opdat wij in alles getuigen mogen zijn van U en van Uwe weldaden;

Een vurige geest, die nimmer moede zal zijn te arbeiden en te strijden;

Ootmoed en zachtmoedigheid daaraan gepaard, opdat wij van ongerechtigheid en heerszucht bevrijd mogen worden.

O, leer ons waardig te zijn om U te dienen!

HARTELEED VAN MENIG OUDER

Een Gebed.

*O Vader, dat ik weten mag,
Begrijpen en verstaan,
Waarom mijn zoon, Uw Godsgeschenk
Zo spoedig heen moest gaan.
Werd weggerukt gelijk een bloem,
Naar 't onbekende oord;
Zijn leven was zo rein, zo goed,
't Verkeerd was ongehoord.*

*O Vader, dat ik weten mag,
Het Goddelijke doel,
Dat dood zo spoedig komen moest,
O geef mij dit gevoel.
Och laat mij weten, Vader, God,
Waar zijn geest is gegaan;
En of hij blij is in die sfeer,
Help mij dit te verstaan.*

*Vergeef mijn zoekend hart, o Heer,
Door twijfel soms besmet;
Dat duisternis verdwijnen mag,
Door mijn oprecht gebed.
Dat hemels licht mijn deel mag zijn,
En wijsheid 't hart vervult,
Ook ik vertrouwen tonen zal,
Door daad, gebed, geduld.*

*De vraag is zondig, dat is waar,
Geloof moet sterker zijn;
Hij was zo lief, ik mis zijn kus,
Het leed, 't verdriet is mijn.
Laat mij slechts weten, liefd'rijk God,
Als wij weer zijn tezaam,
De kus, de handgreep voelen mag,
Ik vraag 't in Jezus naam.*

Het antwoord.

*Treur niet mijn kind, de tijd komt dra
Dat dood niet meer zal zijn;
U krijgt het Uwe weer terug,
Geen smart, verdriet, geen pijn.
Het plan is aldus vastgesteld,
Het slapen in het graf;
Om op te staan, zoals Ik deed,
Waarvoor 'k mijn leven gaf.*

*Het sterf'lijk leven is een deel
Van 't Goddelijke plan,
Zodat door 's Heren wil te doen,
Verhoging komen kan.
Wat dood genoemd wordt, is een stap
Van laag tot hoger sfeer,
En al die slapen in het stof,
Opstaan door Mij, „De Heer“.*

*Treur niet om hem die is gegaan,
Verkwijn niet door het leed;
God riep Uw zoon voor groter werk,
Hij wist wel wat Hij deed.
Uw zoon werkt nu met hem die niet
Het Godsplan heeft geleerd,
Hij spreekt verhoging, vrijheid uit,
Voor hem, die zich bekeert.*

*Laat dit tot vreugde van Uw hart
Dan ook het antwoord zijn;
Hij leeft, en God bemint hem zeer,
Uw zoon is daar ook rein.
Vertroosting in der eeuwigheid,
Uw zoon is daar nu thuis,
En wacht op U met 't welkomstwoord,
„Vereend in 't Vaderhuis“.*

John Sijkema.

Districts- Conferenties

De najaarsconferenties zullen als volgt gehouden worden:

Zondag 12 October	UTRECHT
Zondag 19 October	ROTTERDAM
Zondag 26 October	GRONINGEN
Zondag 9 November	ARNHEM
Zondag 16 November	AMSTERDAM
Zondag 23 November	DEN HAAG
Zondag 30 November	ANTWERPEN

EEN GROET TOT AFSCHEID

In het vertrouwen, dat de Redactie van de Ster deze regels niet zal weigeren, richt ik mij tot de lezers van ons Kerkblad, van welks redactie ik tot voor kort het voorrecht had deel uit te maken, met deze afscheidsgroet. Ik had eerst iets anders boven dit stukje willen zetten, nl. „Een laatste groet”, maar dat zou niet juist zijn geweest, want de laatste is het niet, zo God wil. Ik hoop u, lezers, nog meerdere malen in deze bladzijden te ontmoeten, ja ik hoop zelfs nog eenmaal tijdelijk terug te keren uit het land, waarheen de Nieuw-Amsterdam ons, twee van mijn dochters en mijzelf, de 12de September zal voeren.

Wanneer gij dit leest, zullen wij alles achter ons hebben gelaten, wat ons leven in deze wereld voor ons uitmaakte. Alles, behalve onze getuigenis, ons geloof in het Evangelie van God's Zoon en ons vertrouwen in de toekomst, dat wij ook daar werk voor hoofd of hand en hart zullen vinden, vastbesloten als wij zijn tempelwerk te doen, zoveel wij kunnen, heilanden te worden op de berg Zions. Dan zullen wij zeker de moeilijkheden en teleurstellingen, die ongetwijfeld ons deel zullen zijn in den beginne, overwinnen, want God zal ons zeker niet verlaten.

In vast vertrouwen op Zijn Woord: „„Ik, de Here, ben gebonden, indien gij doet, wat Ik u gebied”...., roepen wij u toe: „Tot ziens, houdt goede moed, blijft uw Vader in de Hemel getrouw en Hij zal van u niet wijken!”

A. D. JONGKEES.

KIEST GIJ

door Pres. David O'McKay

HET was jaren geleden, dat een grote menigte zich verzamelde in de stad Sichem. Israël was daar vergaderd om de laatste woorden te horen van hun grote leider Jozua. Honderd en tien jaar had hij het leven aanschouwd; hij had Israël getrouw door vele beproevingen geleid; hij had hun wankelmoedigheid gezien; en hij had hun grilligheden gekend. Bij die gedenkwaardige gelegenheid predikte hij tot hen de woorden des levens en herinnerde hij hen aan de vele openbaringen welke God te hunnen behoeve had gegeven. Hij ging terug tot de da-

gen van Abraham, toen de mensen zich tot vreemde goden wendden. Hij vertelde hun, hoe God hun Vader Abraham uit deze afgoderij had weggeleid, hoe de hand van God Israël uit Egypte had gevoerd, hoe hij hun landen had gegeven, die zij zelf niet wilden, hoe hij hun steden had gegeven, die zij niet zelf gebouwd hadden. Toen vervolgde hij: „en nu, vreest de Here, en dient Hem in oprechtheid en in waarheid, en doet weg de goden, die uwe vaders gediend hebben aan gene zijde der rivier en in Egypte; en dient de Here.

Doch zo het kwaad is in uwe ogen de Here te dienen, kiest u heden, wien gij dienen zult; hetzij de goden, welke uwe vaders, die aan de andere zijde der rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amorieten, in welker land gij woont; maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Here dienen!"

(Jozua 24 : 14-15).

Als het in uw ogen kwaad is om de Here te dienen, kiest dan heden wie gij dienen zult. „Maar”, zo zeide de oude profeet vlak voor zijn dood, „aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Here dienen”.

Toen liet hij het volk de keus: „Wien zult gij dienen?” En zij riepen als met één stem: „Wij zullen de Here dienen”. „Denkt er aan”, zeide hij, „gij zijt het, die dat verbond sluit”.

„Gij zult de Here niet kunnen dienen, want Hij is een heilige God, Hij is een ijverig God, Hij zal uwe overtredingen en uwe zonden niet vergeven; indien gij de Here verlaten en vreemde goden dienen zult, zo zal Hij zich omkeren en Hij zal u kwaad doen, en Hij zal u verdoen, nadat Hij u goed gedaan zal hebben.”

„Toen zeide het volk tot Jozua: Neen, maar wij zullen de Here dienen.”

„Jozua nu zeide tot het volk: Gij zijt getuigen over uzelf, dat gij u de Here verkoren hebt om Hem te dienen. En zij zeiden: Wij zijn getuigen.”

En het verbond, dat op dien dag door het volk werd gesloten, werd in het wetboek van God opgetekend en er werd een altaar opgericht ter gedachtenis aan het verbond. Jozua nam afscheid van hen en ging de weg van al het

aardse. Die generatie deed het verbond gestand. U kunt het verslag van Israël lezen vanaf de uittocht tot de gevangenschap en ge kunt geen generatie vinden, die de Here zó getrouw diende als zij, die tezamen met de oude profeet Jozua op die dag een verbond sloten.

Ook wij moeten heden ten dage kiezen, wie wij zullen dienen. Ik zeg, dat we niet kunnen voortgaan met dan de vijand en dan weer de Kerk te dienen. Dát kunnen we niet doen. De Heer heeft heel duidelijk gezegd:

„Niemand kan twee heren dienen; want hij zal de ene haten en de andere liefhebben, of hij zal de ene aanhangen en de andere verachten. Gij kunt niet God dienen en de Mammon.”

(Matth. 6 : 24).

Deze woorden zijn waar en ik geloof, dat wij ze even letterlijk moeten opvatten als de profeet Joseph Smith de woorden van Jacobus opvatte:

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft.”

(Jac. 1 : 5).

De profeet geloofde deze woorden en nam ze voor wat ze betekenden. Zo geloof ik ook, dat we op deze wijze Christus' woorden moeten opvatten en moeten weten, dat we geen twee meesters kunnen dienen. Laten we heden kiezen, wie we zullen dienen.

De waarheid, dat we geen twee meesters kunnen dienen wordt onderstreept in Byron's „Cain”, en ik meen dit hier nadrukkelijk te moeten vermelden.

Cain wordt door Lucifer verzocht; en nadat de duivel hem op het verkeerde pad had geholpen,

hem had verteld, dat het Evangelie waardeloos is, dat Adam was bedrogen, dat God een wrede God is, zegt Cain:

„Zult gij me alles leren?”

„Ja”, zegt Lucifer, „op één voorwaarde”.

Cain: „Zeg me welke”.

Satan: „Dat gij neervalt en mij, uw Heer, aanbidt.”

Cain: „Gij zijt niet de Heer, die mijn vader aanbidt”.

Satan: „Neeen”.

Cain: „Zijns gelijke?”

Satan: „Neeen, ik heb niets met hem gemeen. Noch zou ik dat willen. Ik zou hoger of lager willen zijn — alles behalve een deelgenoot of een dienaar van zijn macht. Ik verblijf afzonderlijk; maar ik ben groot: — daar zijn velen die mij aanbidden, en nog meer zullen volgen — weest gij één van de eersten onder hen.

Cain: „Ik heb mij tot nu toe nog nooit voor mijn vader's God gebogen, hoewel mijn broeder Abel mij vaak smeekt samen met hem te offeren. Waarom zou ik mij dan voor u buigen?”

Satan: „Hebt gij u nooit voor hem gebogen?”

Cain: „Zei ik dat niet? — Moet ik U dat zeggen? Kan uw machtige kennis U dat niet doen weten?”

Dan volgen deze woorden, en Byron heeft nooit een grotere waarheid geuit:

Satan: „Hij die niet voor hem buigt, heeft zich voor mij gebogen!”

Cain: „Maar ik wil mij voor geen van beiden buigen”.

Satan: Desondanks aanbidt gij toch mij. Indien gij hem niet aanbidt, maakt u dat tot de mijne.

Cain, acte 1.

Deze waarheid stemt overeen met

de schriftuur:

„Niemand kan twee heren dienen; want hij zal de ene haten en de andere liefhebben, of hij zal de ene aanhangen en de andere verachten.”

(Matth. 6 : 24).

Het is niet alleen in lidmaatschap dat Christus dienstbaarheid verlangt. Heden zowel als eertijds kan Hij uit stenen kinderen Abrahams verwekken. Het is geen aanbedding met de lippen alleen, welke Hij verlangt. Sprekende over de Kerken van de wereld zeide de Heer tot Joseph Smith: „Zij naderen mij met hun lippen, maar hun harten zijn verre van mij”. (Joseph Smith 2 : 19).

Het gaat niet om verering met de lippen — maar waarom dan wel?

Om getrouwe plichtsvervulling.

Hier moet ik aan de verantwoordelijkheid denken, die op de schouders van de soldaten rustte, die Generaal James Wolfe volgden over de machtige hoogten van Quebec op een zekere sterverlichte nacht in September. Welke was de plicht welke die nacht op ieder van de soldaten rustte? Niets groots — vijf duizend van hen moeten heimelijk de rivier afroeien en zich dan stil aan de takken van de bomen op de heuvelzijde optrekken. Wat was de dienstbaarheid, welke van dit machtige leger werd gevraagd? Wel, de dienst van orde en rust. Eén enkele soldaat zou die nacht het hele plan van Generaal Wolfe hebben kunnen verijdelen. Maar elk van hen had een plicht — die om rustig te zijn, die om in de gelederen te blijven, tot, vóór de morgen aanbrak, het hele leger op de Vlakten van Abraham stond, klaar om het fort in te nemen. Zo is het ook met dit

grote leger van het Priesterschap. Elke man heeft slechts een kleine plicht te vervullen; de uitoefening hiervan zou alles kunnen betekenen voor het quorum, waartoe hij behoort! Het zou onnoemelijk veel meer kunnen betekenen voor de Kerk.

Er zijn meerdere voorbeelden in de geschiedenis, waar kleine eenvoudige daden de geest van de gehele natie tot uitdrukking hebben gebracht. Eén daarvan herinner ik mij nu. Gedurende de Amerikaanse Revolutie werd Generaal Nathanael Greene verslagen; hij was alleen, zonder cent, hongerig en met stukgelopen voeten. Hij ging een herberg binnen en de eigenaar zeide: „Hallo, Generaal Greene! Helemaal alleen?“. „Ja, alleen, hongerig en zonder een cent“. De vrouw des huizes zette een warm ontbijt voor hem neer — eenvoudig, maar het beste wat zij had, en toen, terwijl ze de deur zacht achter zich sloot, legde zij in de hand van de generaal een beurs. „Daar“, zei ze, „Het is alles wat ik heb, maar ik wil het U graag geven, neem het“.

Vlak boven de haard van de nederige herberg hing het portret van George III. Generaal Greene stond op, draaide het portret met het gezicht naar de muur en schreef op de achterkant deze regel: „Verberg je gelaat, George, en schaam je“. Waarom? Omdat die eenvoudige daad de uitdrukking van de Geest van de Revolutie in zich droeg. De geest van vrijheid werd door die vrouw uitgedrukt in een klein dienstbetoon tegenover haar land. Daarom schreef Generaal Greene: „Verberg je gelaat, George, en schaam je“.

Zó kan het in de Kerk zijn; een simpele daad van een diaken, een

leraar, een priester, een ouderling, een hogepriester, een zeventiger, een Apostel, of wie dan ook — een eenvoudige handeling kan zijn dienstbaarheid tegenover de Kerk aantonen en die getrouwheid tot uitdrukking brengen, welke iedere jongeman voelt, welke iedere jongeman tot uitdrukking wil brengen, en welke het best kan worden bewezen door de dienst in het werk des Heren.

Laat ons heden kiezen, door heel Israëel om als Jozua van ouds te zeggen: Ik weet niet wat gij kiezen zult. Als gij de Here niet wilt dienen, kiest u dan andere goden; kiest de geest van de wereld, als gij wilt..., „maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Here dienen“.

De grens tussen waarheid en dwaling is heel duidelijk aangegeven en aan de leden van de Kerk van Jezus Christus en alle anderen, is de keuze tussen waarheid en dwaling gelaten. Ik geloof niet, dat U in de hele Kerk één jongeman zoudt kunnen vinden, die, als hem de keuze werd gelaten, zou zeggen: „Ik verkies de wereld te dienen“. Waarom dienen wij dan soms toch nog de wereld? Het is door onwetendheid of zwakheid.

Het is de plicht van de Laterdaagse Heiligen de jonge mensen te leren hoe zij de Meester moeten dienen. De Kerk, hoewel in de wereld geplaatst, is niet van de wereld. Er bestaan twee duidelijk te onderscheiden legers; zij staan tegenover elkaar. De Kerk hangt de waarheid aan, de vijand dwaling. Moge God ons helpen en ons heden onze plicht doen gevoelen om de jongeren te leren hoe God te dienen en moge de zegeningen van onze Vader op

de Jeugd van Israël en op alle Heiligen, waar zij zich ook bevinden, rusten, opdat wij mogen kiezen Hem te dienen en Zijn geboden te onderhouden, want er

is niets in het leven, dat meer geluk verschaft dan een rechtvaardige levenswijze, dan dienstbaarheid aan God.

MENS en DIER

ER bestaat een zekere categorie mensen, die een ingeboren afkeer bezitten van jagen, vissen en stierengevechten. U vindt zulk een standpunt misschien wat sentimenteel en overdreven gevoelig, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ikzelf ook tot deze categorie behoor.

Ik kan mij eenvoudig niet indenken, hoe de mensen er genoeg in kunnen scheppen een dier te doden, wanneer dit alleen de bevrediging van hun eigen „sport”-woede betekent. Ik kan me voorstellen, dat een mens in een gevecht met leeuw, beer of tijger alles in het werk zal stellen om zijn tegenstander te doden, maar nadat ik de film „Bambi” heb gezien, wil de „sportieve” kant van het jagen er helemaal niet meer bij mij in.

Wij lezen in Genesis, dat God in den beginne de mens „heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt” heeft gegeven, maar wij weten ook, dat in die tijd mens en dier vredig tezamen leefden, even vredig als straks bij de tweede komst van Christus hier op aarde het geval zal zijn. Wordt het woord „heerschappij” door de mensen niet in een verkeerde betekenis gebruikt en treedt in de beoefening van de sporten vissen,

jagen en stierengevechten niet een zekere machtswellust aan de dag?

Ik kan deze tegenwoordige verhouding van mens tot dier niet goed begrijpen, evenals de vijandigheid en de wreedheden, welke wij in het dierenrijk tegenkomen, mijn verstand volkomen te boven gaan. Katten jagen op vogeltjes en muizen, roofdieren voeden zich met andere dieren van het veld en zelfs de spin vernietigt het leven van andere insecten om te kunnen bestaan.

„Maar aan alle gedierte der aarde en alle gevogelte des hemels en alle kruipende gedierte op de aarde, waarin een levende ziel is, heb ik al het groene kruid tot spijs gegeven”.

Zó was het en zó zal het eens weer worden, hoewel het ons mensen een onmogelijkheid schijnt, dat wij tot het tot stand komen van dergelijke omstandigheden een steentje zouden kunnen bijdragen.

Ik ging voor een eventuele oplossing van het probleem over de verhouding van mens tot dier en de verhoudingen tussen de dieren onderling (waar ik al zo lang mijn hersens over gepijnigd had) naar één van de zendelingen van onze Kerk en legde hem de kwestie voor met de vraag mij hiervoor een verklaring en opheldering te

geven. Als antwoord vertelde hij me de volgende ware gebeurtenis ter overdenking:

„Joseph Smith, de profeet, wandelde eens met een vriend door het bos toen zij plotseling een grote slang zagen, die vóór hen uit het gras opdook. Zijn metgezel wilde het dier met zijn stok de kop afslaan, maar Joseph hield zijn hand tegen en sprak: Doe dat niet, want zo lang wij de dieren niet laten weten, dat wij hén liefhebben, zullen zij ons niet liefhebben en vijandig tegenover ons blijven.”

Hierin ligt een wijze les besloten en als wij mensen deze les willen leren en in praktijk brengen zijn wij een heel eind in de richting om tot een vredig samenleven tussen mensen en dieren te geraken en zullen ook de onderlinge verhoudingen in het dierenrijk uiteindelijk als voorheen worden. Maar de mens als grootste der goddelijke scheppingen moet het voorbeeld geven en gehoorzaam zijn aan het gebod van zijn Schepper: „Gaat heen in de wereld en verkondigt het Evangelie alle creaturen”, want deze creaturen zijn ook „alle gedierte waarin een

levende ziel is” en het Evangelie, dat gepredikt moet worden met woord en daad staat gelijk met liefde, en het is dus ook liefde, dat wij aan deze schepselen van God moeten betonen.

Evenzo goed als God een aanvalsoorlog zal veroordelen, evenzo goed zal God het doden van dieren louter uit „sportief” of genotsoogpunt niet kunnen goedkeuren, omdat er in dit geval geen sprake is van verdediging van de van God verkregen rechten op leven en vrijheid, en het feitelijk alleen neerkomt op het najagen van eigen genoegens ten koste van de levens van Gods creaturen.

De enige weg, die voor ons ter bewandeling open ligt, is het prediken en betuigen van „liefde” aan alle schepselen Gods ter aarde, hetgeen de betekenis weergeeft van het woord „heerschappij” als door God bedoeld, want we weten allen, dat „liefde liefde verwekt” en dat liefde de grondslag is van het Koninkrijk, dat eens alle koninkrijken der aarde zal vermalen, maar zelf tot in eeuwigheid zal bestaan.

Andrée.

Weinigen mogen geroepen zijn

voor anderen te sterven,

maar allen zijn geroepen

voor anderen te leven.

NOG EENS

De Spaulding Roman

(Vrij bewerkt naar Cumorah's Gold Bible van E. Cicil McGavin)

De reden waarom dit in vorige afleveringen van de Ster meer-malen genoemde manuscript weder voor het voetlicht wordt gebracht, is niet gelegen in de litteraire, geestelijke of zedelijke waarde ervan. Het werk is vulgair, vol obsceniteiten, kortom beneden peil. Zoals wij weten, wordt door voorgangers van andere godsdienstige gezindten dit wanproduct gaarne met het Boek van Mormon vereenzelvigd. Ofschoon dit fabeltje in Amerika reeds lang heeft afgedaan, is het in Europa en zeker in Nederland nog altijd populair en wordt het nog steeds als wapen tegen ons gebruikt. Onze bestrijders zijn bij hun wapenbroeders aan de overzijde van de oceaan dus ver ten achter. Deze hebben er dan ook wat anders op gevonden. „Het is niet de roman, waarvan het manuscript in de bibliotheek van Oberlin College ligt”, zo zegt men daar nu, „het is een ander werk van Spaulding, waarvan het Boek van Mormon is gecopieerd. Dat werk heeft Sidney Rigdon in handen gekregen en deze heeft het weer aan Joseph Smith gegeven!” Of deze zotternij ons land al heeft bereikt, weet ik niet en ik heb geen lust dit na te gaan.

In de aflevering van Maart zei ik van dit verzinsel: „Het psy-

chologisch onhoudbare hiervan springt onmiddellijk in het oog.” De bedoeling met dit artikel is om aan de hand van boven aangehaald boek van McGavin hierop nader in te gaan.

Solomon Spaulding was predikant en diende als zodanig vele jaren de kerk der Congregationalisten¹⁾. Eerst kort voor of na zijn emeritaat schreef hij de roman, die thans in manuscriptvorm in boven vermelde bibliotheek wordt bewaard. Indien wij moeten aannemen, dat hij ook nog een ander werk heeft geschreven, is het niet meer dan redelijk om te geloven, dat hij dat ook na het verlaten van de actieve dienst heeft gedaan. Men zegt, dat hij ook lange tijd aan de Presbeteriaanse kerk verbonden is geweest en dat zijn vrouw jaren lang lid van deze kerk was. Hoe dit zij; zeker is, dat hij op gevorderde leeftijd van de theologische leer van beide kerken, die in wezen slechts zeer weinig van elkander verschillen, was doordrenkt.

Wij zullen thans de leerstellingen van deze beide kerken, die hij zo goed kende en jaren lang had gepredikt, met de leerstellingen van het Boek van Mormon vergelijken. Dan zullen wij zien, dat het voor iemand, wiens geestelijk leven van jongs af op de leer

dezer beide kerken is ingesteld, volslagen onmogelijk is theologische leerstellingen als het Boek van Mormon bevat, te schrijven. Er bestaat niet de minste overeenkomst in de theologie, de organisatie, het ritueel en de algemene procedure van de Kerk der Congregationalisten en die, welke in het Boek van Mormon worden beschreven.

Het is door en door onlogisch te veronderstellen dat een dominee van die kerk, na jaren lange dienst, de karakteristieke leerstellingen zijner gezindte plotseeling aan de kant zet en een geschiedenis van een kerk schrijft, die onder de vroegere bewoners van Amerika wordt opgericht, welke kerk in haar organisatie en werkwijze door de verrezen Heiland werd geleid en in godsdienstig opzicht op geheel andere leest was geschoeid dan de kerk, waarmede hij zijn gehele leven te maken had gehad.

DOOP.

De kerk, waarvan Ds. Spaulding predikant was, leerde, dat de doop door besprenkeling of wasking moet worden bediend en dat kleine kinderen door zulk een doop tot de kerk behoorden te worden toegelaten.

GODDELIJKE BEVOEGDHEID.

In zijn „Geschiedenis van de Congregationalisten in Amerika” schrijft Williston Walker: Niemand is met autoriteit bekleed, de een staat niet boven de ander. De predikant is een lid van de kerk, die hij dient en is als alle andere leden aan toezicht onderworpen. De kerk maakt geen

aanspraak op goddelijke autoriteit en doet evenmin een poging om haar organisatie in overeenstemming te brengen met het plan, dat in het Nieuwe Testament wordt genoemd. De kerk vindt in het Nieuwe Testament geen bepaalde richtlijnen ten aanzien van wat zij behoort te zijn en geen enkel onbuigzaam voorbeeld, waarnaar zij zich in alle bijzonderheden moet richten. Deze kerk leert, dat de Bijbel een voldoende en gezaghebbend voorbeeld is van werkwijze zowel als van leer.

ORGANISATIE.

Elke plaatselijke kerk is volkomen onafhankelijk van enige andere kerk van de nationale Raad. Er is zelfs bepaald, dat „geen kerk of groep van kerken gebonden is de aanbevelingen op te volgen van de Nationale Raad”. Zelfs de predikant is niet meer dan een dienaar van de congregatie. „Het is de kerk, niet de predikant”, lezen wij, „die in zake toelating, ontslag en excommunicatie beslist, de artikelen des geloofs formuleert en regels voor de procedure voorschrijft”.

Elders lezen wij:

„Een kerk der Congregationalisten bestuurt zichzelf, maakt zijn eigen voorschriften, organiseert zelf zijn leven, behartigt zijn eigen werk. Wanneer met betrekking tot deze dingen raad nodig is, zoals vaak gebeurt, worden de naburige kerken te hulp geroepen om advies te geven, maar deze kunnen geen macht uitoefenen.”

De geest van de Congregationalistenkerk is geheel vreemd aan de geest van het Boek van Mor-

mon. Er zijn geen punten van overeenkomst tussen onderwerpen en kenmerken, niets hebben zij gemeen, dat er op zou kunnen duiden, dat iemand, die op de hoogte is van die organisatie, de grondslag voor het Boek van Mormon zou hebben kunnen leggen.

WERELDEENHEID.

„Deze kerk heeft nooit beweerd, dat het een goddelijk ingestelde organisatie was, de enige ware kerk onder de persoonlijke leiding van God. Integendeel, er is in de gehele wereld geen kerk, die zulk een diametraal standpunt inneemt. Ten aanzien van dat onderwerp lezen wij:

„Het Congregationalisme maakt geen exclusieve aanspraken. Het is niet „DE KERK”. Het heeft geen monopolies, geen auteursrechten, geen scheidsmuren. Het gelooft niet, dat de wereld tot het Congregationalisme moet overgaan. Het gelooft eenvoudig, dat zekere gewichtige beginselen, die het is toegedaan, in de een of andere vorm en onder de een of andere naam het georganiseerde Christendom tenslotte zijn gedaante zullen geven. Het erkent, dat wij slechts één tak van Christus' volk zijn.

Van het begin af hebben wij er naar gestreefd met alle vertakkingen der Kerk samen te werken, voor zover zij dit toelieten..... Het is niet teveel beweerd, wanneer wij zeggen, dat het Congregationalisme bereid is te verliezen en dikwijls in haar pogen broederlijk te zijn, leden en prestige heeft verloren.”

De twee kerken, die de Eerwaarde Spaulding het best kende, hadden meer met elkaar gemeen dan de andere Christelijke geloofsrichtingen. Zijn grondige bekendheid met de leerstellingen dezer kerken zullen een theologische inslag in zijn later leven hebben gegeven, die het hem volslagen onmogelijk maakte om de auteur van maar het geringste deel van het Boek van Mormon te zijn.

Laat ons nu een ogenblik onze aandacht wijden aan enige leerstellingen van de Presbyteriaanse Kerk en deze met die uit het Boek van Mormon vergelijken.

Van het begin tot het einde is de theologie van het Boek van Mormon in directe tegenstelling met die van de Presbyteriaanse Kerk, iets wat volstrekt onmogelijk zou zijn geweest, indien de Eerw. Spaulding ook maar de geringste invloed op het grondplan van het boek had gehad.

DE DOOP.

In 1830 (en in de meeste vertakkingen van de Presbyteriaanse Kerk is het nu nog zo) werd de doop niet als noodzakelijk voor de zaligheid beschouwd. Hij kan worden bediend door besprekking of begieting, al naar de candidaat begeert. De doop van andere kerken wordt door de Presbyteriaanse Kerk voor het lidmaatschap aanvaard. Alleen de geestelijke mag de plechtigheid voltrekken. Deze moet in de kerk en in tegenwoordigheid van de gemeenteleden plaats hebben. De kinderdoop is een voornaam kenmerk van deze kerk.

Alvorens de doop wordt bediend, wordt een korte toespraak gehouden, waarin wordt gezegd,

dat „Christus gebood, dat allen gedoopt moesten worden, dat Hij kleine kinderen zegende, zeggende, dat hunner is het Koninkrijk der Hemelen, dat kinderen heilig zijn door het verbond en deswege de doop nodig hebben”.

Stel daar tegenover de leerstellingen van het Boek van Mormon en vraag dan eens aan uw tegenstanders te verklaren waarom de heer Spaulding' plotseling gaat tegenspreken wat hij zijn gehele leven heeft geleerd.

Mormon verkondigde de geïnspireerde waarheid: „Ik weet, dat het ernstig spotten is voor God, kleine kinderen te dopen”..... Deze grove dwaling mag niet langer onder u blijven voortduren.”

De geïnspireerde leraars onder de Nephieten legden de nadruk op het feit, dat onderdompeling de juiste wijze van dopen was, terwijl de kerk, in welke de eerw. Spaulding zijn leven doorbracht als voorganger, deze manier van dopen niet toepast.

HET HEILIG AVONDMAAL.

Na het brood te hebben gebroken, zegt de geestelijke in tegenwoordigheid van de gemeente: „Onze Here Jezus Christus gaf, in dezelfde nacht, dat hij werd verraden, nadat Hij het brood had genomen, gezegend en gebroken, dit Zijn discipelen, zoals ik, handelende in Zijn naam, u dit brood geef, zeggende; Neem, eet, dit is Mijn lichaam, hetwelk voor u gebroken is.”

Nu daag ik onze tegenstanders uit te verklaren waarom de theologie van de Presbyteriaanse Kerk geen invloed op het Boek van Mormon had, indien de

roman van Spaulding de grondslag er van was. In het vierde hoofdstuk van Moroni lezen wij het Avondmaalsgebed dat de Nephieten bekend was. Geen enkele Presbyteriaanse predikant zou deze bede hebben kunnen schrijven.

Wanneer iemand voor de bediening gewijd wordt, moet hij de volgende vraag bevestigend beantwoorden: „Geloofst gij, dat de Schriften van het Oude en Nieuwe Testament het woord van God zijn, de enige onfeilbare richtsnoer voor het geloof en deszelfs uitoefening?” Een hunner geloofsartikelen zegt dat „De Schriften de enige onfeilbare richtsnoer voor het geloof en zijn beoefening zijn, dat God een oneindige, eeuwige en onveranderlijke geest is, op mysterieuze wijze bestaande uit drie personen”.

Hoe kan nu ooit iemand, die zulke leerstellingen zijn gehele leven heeft verkondigd, zichzelf aan het eind zijner bediening dwingen te zeggen dat „vele duidelijke en waardevolle dingen” uit de Bijbel werden verwijderd en dat ongeïnspireerde mannen vele dingen, die duidelijk en hoogst waardevol zijn, uit het Evangelie van het Lam hebben weggenomen, alsmede vele verbonden des Heren?

(1 Nephi 13 : 26, 29).

Andere leerstellingen van de Presbyteriaanse Kerk, met die van het Boek van Mormon in tegenspraak, zijn de volgende: „Moderne en toekomstige openbaringen zijn niet nodig, want Christus is het laatste Woord. Onze Kerk is niet de enige poort, die toegang geeft tot God's Koninkrijk. Evenmin is zij de enige

ware kerk. God is een geest. Een vorm of gedaante wordt Hem niet toegeschreven.”

Het Boek van Mormon spreekt de leerstellingen van de kerk tegen, waarvan de Eerw. Spaulding lid was. Indien zijn geschrif-

ten geen invloed op dit boek hebben gehad, is de beurt aan onze tegenstanders om uit te leggen, welke bijdragen de Eerwaarde Spaulding aan dit heilig boek dan wel heeft geleverd. De bewijslast rust op hen.

1) Congregationalisten. Winkler Prins' encyclopaedie zegt o.m. over hen „Met dit woord bedoelt men vooreerst de aanhangers van de **Congregation of the Lord**, 3 December 1557 door de graaf van Argyle en de zijnen in Schotland in streng-protestantse geest opgericht. Doch vooral heten zo een groep Engelse dissidenten sinds de dagen van Elisabeth, die, als deel van de grote puriteinse strijd tegen de romaniserende staatskerk, leerden, dat elke vergadering (congregation) van ware gelovigen zelfstandig is, (vandaar de oude naam **Independents**, thans voor die van congregationalisten losgelaten), zonder gezag dus van een Staatskerk of synoden of besturen of welke colleges ook — dit alles in de geest van Robert Browne (1550—1633), die ofschoon later tot de episcopale kerk teruggekeerd, toch de geestelijke

vader dezer richting blijft. De groep van Robinson, Brewster en Bradfort (de Pilgrim fathers) heeft zich van de Brownisten afgewend en juist voor Robinson als hun grote voorganger heeft het „National Council of the congregational churches of the United States of America” in 1891 te Leiden de bekende bronzen gedenkplaat geplaatst. Ofschoon in 1833 een einde kwam aan de wettelijke bevoorrechtiging der Congregationalisten in Amerika, zijn zij daar toch zeer in bloei toegenomen en ook in Nederland hebben zij zich meer en meer aaneengesloten. Hun in 1883 gewijzigde geloofsbelijdenis is zeer ruim gesteld. In het geheel telt men in Engeland en Amerika ongeveer 15.000 gemeenten met 4 miljoen leden. (Gegevens van omstreeks 1934. — Red.).

En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.

Maroni 10.4

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.

Redactie adres: LAAN VAN POOT 292, DEN HAAG.

Vreemde dingen in de wereld

UILEN

door Jennie A. Russ.

IN oude Bijbelse tijden werden uilen als „onrein” beschouwd en gerekend tot de wilde dieren van de woestijn (Jes. 34 : 14). Waarschijnlijk hadden zij hun slechte reputatie daaraan te wijten, dat zij 's nachts vlogen en de mensen weinig van hun gewoonten afwisten. De mensen zijn geneigd om dingen als slecht te beschouwen, wanneer zij hiervan weinig of niets weten.

Maar nu wij meer over hen weten, worden de uilen tot de „goede” vogels van de hemel gerekend. Zij berokkenen de mens geen opzettelijke schade, maar kunnen hem van veel hulp zijn, als hij hun slechts de kans geeft.

Uilen gaan 's nachts op jacht. Hun ogen zijn er op ingesteld hun prooi bij ster- of maanlicht te vinden. Hun veren zijn buitengewoon zacht, zodat hun slachtoffers hen niet horen, wanneer zij op hen neerschieten. Uilen leven hoofdzakelijk van muisen, spitsmuizen, vleermuisen, ratten, sprinkhanen, krekels, enz. Soms eten zij zelfs musjes en mollen. Als de uilen groot genoeg zijn, vangen zij zo nu en dan wel eens een konijntje.

Uilen hebben enige eigenschappen die geheel verschillen van die van andere vogels. Zij zingen niet. Zij schreeuwen. Hun ogen zijn zó in hun kop geplaatst dat zij vooruit kijken, net als een mens, en niet naar de kanten zoals andere vogels. Ook hebben zij wimpers, hetgeen maar weinig andere vogels hebben. Door de ogen van de uil hebben zij de reputatie gekregen van „wijs” te zijn. Hun snavels zijn sterk, krom en was-achtig, dat wil zeggen er is een was-achtig vlies of vlezig laagje overheen. Dit, tezamen met hun klauw-achtige poten is van groot nut wanneer zij hun voedsel eten. De buitenste teen kan naar voren, naar buiten of zelfs helemaal naar achteren worden gedraaid.

Er zijn uilen van verschillende grootte, van kerkuilen, die ongeveer 20 cm. hoog zijn tot „arends” uilen met lichamen, welke zo groot zijn als die van een adelaar maar met smallere vleugels.

Soms klagen de boeren er over, dat uilen hun kippen stelen, maar het goed dat zij doen door de boerderij van ongedierte te verlossen weegt ver op tegen het verlies van een paar kippen.

WEL, STEL JE VOOR!

door Murray T. Pringle,

*

Heb je ooit een gans de weg af zien wandelen in een paar overschoenen? Of een koe een bril zien dragen? Wel in zekere landen zijn deze beide dingen heel gewoon. En zoals met zovele dingen, die eerst misschien erg gek lijken, zijn er voor beide goede redenen te vinden. Ganzen die overschoenen dragen kan men in verschillende Europese landen vinden. Bijvoorbeeld in Polen. Auto's en benzine waarmee men ze zou moeten vervoeren kosten in zulke landen veel geld en dat kunnen de boeren zich niet veroorloven. Daarom moeten zij, wanneer zij hun ganzen naar de markt brengen, deze voor zich uit drijven en heel vaak is de boerderij op een grote afstand van de marktplaats gelegen.

Nu zijn ganzen niet gewend lange afstanden op harde wegen te lopen en zouden spoedig zulke stukgelopen poten hebben, dat zij niet in staat zouden zijn om verder te gaan. Maar Mijnheer Boer heeft dit vraagstuk al lang geleden opgelost; hij trok elke vogel een paar „schoenen“ 'aan vóór ze de lange reis naar de markt aanvingen.

Dit „schoenen aantrekken“ gaat heel eenvoudig. Alles wat de boer doet is zijn troep ganzen heen en weer laten lopen over plekken zacht teer vermengd met zand. Het zandige teer blijft aan de poten van de vogels plakken en vormt een harde korst. En dit worden zulke prachtige schoenen, dat Mijnheer Gans gemakkelijk de lange reis naar de markt kan volbrengen, zonder dat hij zere poten krijgt!

Laten we nu eens kijken naar de koeien die brillen dragen. Kun je raden waarom? Wel, het is omdat zij in het verafgelegen Rusland leven en in het steppengebied, waar zij leven, is de grond gedurende zes maanden van het jaar met sneeuw bedekt. Daardoor is het erg moeilijk voor de koeien om het gras te vinden en zij moeten wel heel goed zoeken om de kleine graspolletjes te ontdekken, die boven de sneeuw uitsteken.

Maar dat is niet alles. Het heldere zonlicht, dat door de blinkend witte sneeuw wordt weerkaatst, maakt dat deze dieren aan „sneeuwblindheid“ gaan lijden. Dat is, zo was het vroeger! Op het laatst ontdekte iemand dat deze arme schepsels door de zon en de sneeuw zo'n last kregen van hun ogen en hij besloot te proberen hen te helpen.

Deze persoon ging denken, denken en denken. Ten slotte zei hij bij zichzelf: „Aha! Ik heb het. Ik weet wat ik zal doen. Ik zal brillen voor de koeien maken!“ En dat is precies wat hij deed. Hij probeerde verschillende soorten brillen en na verschillende mislukte pogingen slaagde hij er ten slotte in een bril te vervaardigen die goed was. Deze „brillen“ waren gemaakt van leer en hadden donkere glazen en zij pasten heel netjes op de kop van Mevr. Koe. Nu kan zij vrij rondzwerven en naar gras en alles wat zij nog meer wil zoeken, zonder dat zij haar ogen in het minst vermoeit!

PRESIDENT RAPIER

Elke keer wanneer het s.s. Nieuw-Amsterdam vertrekt, zegt de Nederlandse Zending opnieuw vaarwel tot een andere groep zendelingen, die in ons midden werkzaam zijn geweest. Op 12 September zijn er wederom twaalf van deze jonge mannen vertrokken om terug te keren naar hun dagelijkse werkzaamheden in hun Vaderland.

Onder hen bevond zich Ouderling Don W. Rapiër, die gedurende de tijd van vier maanden als Zendingspresident heeft dienst gedaan. Door het plotselinge vertrek van President John P. Lillywhite, deed de noodzaak zich voor om tijdelijk één der zendelingen met het bestuur der Zending te belasten. Ouderling Rapiër werd voor deze positie gekozen wegens gebleken kwaliteiten en zijn toewijding tot het werk des Heren in dit land.

Zijn taak was bijzonder moeilijk.

Hij heeft zich echter op de meest achtenswaardige wijze van zijn opgave gekweten. Uit naam der Zending wens ik waardering voor zijn oprechte pogingen de zaken der Kerk in Nederland gedurende deze periode te behartigen, uit te spreken.

Toen ik begin Mei de verantwoordelijkheid der Zending overnam, bemerkte ik spoedig dat hij met veel wijsheid de belangen der leden en zendelingen heeft behartigd. Gedurende de laatste maanden van zijn zending heeft hij met veel ijver zijn diensten als Zendingssecretaris, en als mijn persoonlijke raadgever volbracht. Ik ben er zeker van dat onze Hemelse Vader hem in alles heeft bijgestaan, en hem verder zal zegenen op zijn levensbaan. Zijn familieleden in Californië zien met verlangen uit naar zijn terugkeer in hun midden.

DON H. VAN DAM.

EEN KORT VERSLAG VAN VIER CONFERENTIES

En wel: van die te Groningen op 17 en 18 Mei, te Arnhem op 25 Mei, te Amsterdam op 8 Juni en te Antwerpen op 22 Juni.

En nu weet ik precies wat u bij het lezen van deze mededeling zult zeggen of denken: „En komen die verslagen nu pas?”

Ja, nu pas. Er doen zich nu en dan in diverse bedrijven omstandigheden voor, die stagnatie in de gang van zaken te weeg brengen en die men dan pleegt aan te duiden met de alles omvattende en niets zeggende naam van „technische storing”. En waarom zou dit met de Ster ook niet eens kunnen gebeuren?

Technische storing alzo.

En nu de verslagen.

✓ **GRONINGEN.** In de namiddag van de 17de Mei werd onder presidium van President Don H. van Dam een vergadering gehouden van alle zendelingen uit het Groningse district. In de avond van diezelfde dag vond een algemene Priesterschapsvergadering plaats, eveneens door Ouderling van Dam gepresideerd, waar deze, Ouderling Florin R. Nielson en drie lokale broeders het woord voerden.

De volgende dag, des morgens om 10 uur, werd de eerste Conferentievergadering van die dag in het kerkgebouw gehouden, onder presidium van Ouderling van Dam en onder leiding van de districts-president, Parley O. Rose.

De volgende sprekers voerden het woord: President en Zuster van Dam, Blaine C. Tueller, Cornelius J. Muse, William H. Matthews, William S. Horlacher, Arlin L. Glines. President Don W. Rapier stelde de Algemene Autoriteiten der Kerk voor ter ondersteuning. Het Groningse Kerkkoor bracht twee zangnummers ten gehore en Oud. James R. Andrus zong een solo.

In de namiddag reden President en Zuster van Dam naar Leeuwarden, alwaar zij een doopdienst bijwoonden, welke daar om drie uur werd gehouden. Tijdens deze plechtigheid voerden Oud. Dale J. Warner en James R. Andrus het woord.

Vervolgens begaven President en Zuster van Dam zich naar het kerkgebouw te Leeuwarden, waar te 5 uur de tweede Conferentievergadering van die dag werd geopend. Ook hier voerde President van Dam het woord. De andere sprekers waren: Carl Pyper, James D. Condie, R. William Bradford, I. Gene Mc. Daniel, Robert L. Kendall, Francis W. Carling en Parley O. Rose. Ook in deze vergadering werden de Algemene Autoriteiten door President Don W. Rapier ter ondersteuning voorgesteld en zong Oud. Andrus nog een solo. Tijdens deze vergadering werden de nieuw gedoopten bevestigd.

✓ **ARNHEM.** President en Zuster van Dam, van hun kinderen vergezeld, betraden op de morgen van de 25ste Mei het gebouw Muis Sacrum, alwaar te 10 uur de eerste Conferentievergadering van die dag zou worden gehouden. De leden van de staf van het Hoofdkantoor waren eveneens aanwezig.

Deze vergadering en die, welke in hetzelfde gebouw in de namiddag te 2 uur werd gehouden, stonden weder onder presidium van President Don H. van Dam. De districts-president, Arnold L. Frazier, had over beide vergaderingen de leiding. De sprekers van deze dag waren: President van Dam, Arnold L. Frazier, John W. De Young, Abraham Romeyn, Ray H. Banks, Zuster Addy H. Gyr, Delbert M. Dickemore, Thomas P. Vuyk, Robert N. Chappell, I. Gene McDaniel, Blaine C. Tueller, Francis W. Carling, Hermann J. Bender, Kenneth J. Nielson, John Siphema, Ben McFee, Mark W. Staples.

Het bekende zendelingenkwartet, bestaande uit: Richard H. Storrs, James D. Condie R. Wm. Bradford en Jack Van Rij, zongen op de bekende, onnavolgbare wijze vier liederen en zusters Westerhoff en Zweerink zongen op prachtige wijze een duet. Voorts werkten aan het muzikale arrangement Ouderlingen Condie en Storrs mede, die elk een solo zongen.

De Algemene Autoriteiten werden door Ouderling Francis W. Carling voorgesteld.

Aan President van Dam en zijn gezin viel vanwege het Arnhemse district een allerhartelijkst welkom ten deel en de Nijmeegse gemeente schonk hun een aardig souvenir. De geest in beide vergaderingen was zeer opbouwend en bemoeigend en in de zaal waren vele belangstellende bezoekers aanwezig.

✓ **AMSTERDAM.** De 8ste Juni was de dag van de Amsterdamse Conferentie. De morgendienst begon op de gebruikelijke tijd, d.i. om 10 uur, in het kerkgebouw aan de Weteringschans. President Don H. van Dam, Zuster van Dam en hun kinderen, alsmede de gehele kantoorstaf waren aanwezig. De tweede vergadering ving te vier uur aan. Tussen beide vergaderingen werd te 12 uur 30 een algemene Priesterschapsvergadering gehouden. President van Dam presideerde over alle drie vergaderingen en sprak in alle drie vergaderingen de aanwezigen toe. De leiding van de vergaderingen was in handen van Ouderling Mark W. Staples, president van het Amsterdamse district.

In de morgendienst werd het woord gevoerd door Ruel A. Allred, Robert W. Mitchell, Keith R. Tenney, Don W. Rapier, Don W. McEntire, James Cal Roberts, Grace A. H. Vlam, Robert L. Kendall en Kenneth J. Nielson. De spre-

kers in de avonddienst waren: Myrl E. Perry, John D. Vander Waal, Carl T. Copley, Cecil Ripplinger en Mark W. Staples. De Algemene Autoriteiten werden door Ouderling Jack van Rij ter ondersteuning door de aanwezigen voorgesteld. De dag werd opgeluisterd door twee liederen, gezongen door het zendelingenkwartet en door solo's welke door Ouderlingen James D. Condie, Albert B. Clark en Richard H. Storrs werden gezongen. Het Amsterdamse koor zong twee liederen. Zowel in het gezongen als in het gesproken woord werd de geest van het Evangelie tot uitdrukking gebracht en allen keerden, aan het einde van deze Conferentiedag, dankbaar gestemd naar huis terug. Zuster Margaret Stephenson, van New-York, viel een hartelijke ontvangst ten deel bij haar bezoek aan deze Conferentie. Leden en zendingen heetten haar van harte welkom. President en Zuster van Dam drukten vele leden en vrienden de hand, onder wie er waren, die de President nog van zijn eerste zending kenden.

ANTWERPEN. Het was de 22ste Juni, dat President Don H. van Dam en de zijnen, vergezeld van de staf van het

Hoofdkantoor, zich op de voormiddag op weg begaven naar Antwerpen, alwaar in het gebouw Meir 21 te drie uur een Conferentievergadering zou worden gehouden. Nadat allen daar veilig waren aangekomen, heette de districts-president, Ouderling Norman E. King de aanwezigen hartelijk welkom op deze bijeenkomst, welke uiteraard door President van Dam werd gepreseed. In deze vergadering werd het woord gevoerd door President van Dam, Gordon C. Mortensen, Richard P. Steinfeldt, LeRoy R. Ostler, Dale G. Kilburn, Harlow B. Jones, Ralf L. Pollei, Duncan J. Williamson, Calvin K. Smith en Norman E. King. De muzikale intermezzo's werden op de ons bekende voortreffelijke wijze verzorgd door het zendelingenkwartet en door Gordon C. Mortensen, die een solo zong. De Algemene Autoriteiten werden door President Don W. Rapiër voorgesteld. De Belgische Heiligen waren slechts weinig in getal, doch zij, die er waren, bereidden de President en de zijnen een hartelijk welkom, verheugd als zij waren hen in hun midden te zien. Allen hebben genoten van de goede geest en de goede toespoken, waardoor deze Conferentie werd gekenmerkt.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

ZENDINGSNIEUWS.

Op mijn bureau ligt een brief geschreven door Broeder De Wit van de Goudse Gemeente. Hij schrijft over de heerlijke dag die de Zondagsschool heeft doorgebracht op Donderdag 31 Juli j.l., en dat de Geest des Heren in ruime mate werd gevoeld. Om half negen in de morgen vertrokken ze tezamen van Gouda. De Dom te Utrecht, de Piramide van Austerlitz te Zeist en de prachtige omgeving van Doorn en Driebergen werden door allen bewonderd. Aan spelen en eten was er geen gebrek. De Goudse Zondagsschool staat als voorbeeld tot de gehele Zending.

Op Zondag 17 Augustus werd een doopdienst gehouden in het Sportfondsenbad te Arnhem. Veertien personen van het Arnhemse District werden gedoopt. In de avondvergadering werden de nieuwe leden bevestigd door het opleggen der handen voor het ontvangen van de Heilige Geest. Het Apeldoornse Zangkoor gaf enkele prachtige nummers ten gehore. Dank zij de grote hulp van de Zusters der Z.H.V. had alles een goed verloop. De Geest des Heren was in ruime mate aanwezig.

Onder leiding van Zuster Hendrika Mathijssen heeft de Z.H.V. der Arnhemse Gemeente een uitstapje naar Rhenen en omgeving gemaakt. Het hoogtepunt van de dag was een bezoek aan het prachtige dierenpark „Ouweland". De zusters waren niet bij de apenkooien weg te slaan. Allen genoten van de schone natuur, en een goede invloed vermeerderde de gezelligheid. Datum ? Augustus. 1952.

GEDOOPT:

v. d. Coolwijk, Fredrik Victor Emanuel	17 Aug. 1952	Nijmegen
de Jong, Pieter	17 Aug. 1952	Nijmegen
de Jong, Henriëtta Mariejeane Poetsema	17 Aug. 1952	Nijmegen
de Jong, Harry	17 Aug. 1952	Nijmegen
de Jong, Henriëtta Mariejeane	17 Aug. 1952	Nijmegen
Aue, Wilhelm	17 Aug. 1952	Nijmegen
Evers, Wilhelmus Gerardus	3 Aug. 1952	Apeldoorn
Siebenheller, Gerrit Hendrikus	17 Aug. 1952	Arnhem
Siebenheller, Hendrikus Marinus	17 Aug. 1952	Arnhem
Siebenheller, Cornelia Adriana	17 Aug. 1952	Arnhem
Siebenheller, Maria Cornelia Adriana de Kievid	17 Aug. 1952	Arnhem
Kramer, Theodora Hendrika Johanna Rutgers	17 Aug. 1952	Arnhem
de Heus, Hendrikje Johanna Berkhof	17 Aug. 1952	Arnhem
de Heus, Jan	17 Aug. 1952	Arnhem

VERTROKKEN:

✓ Schippers, Johannes	9 Aug. 1952	Rotterdam Z.	Pocatello, Idaho
✓ Schippers, Gerda Wempe	9 Aug. 1952	Rotterdam Z.	Pocatello, Idaho
✓ Schippers, Johannes <i>Jr.</i>	9 Aug. 1952	Rotterdam Z.	Pocatello, Idaho
✓ Schippers, Ronald	9 Aug. 1952	Rotterdam Z.	Pocatello, Idaho
✓ Schippers, Edward	9 Aug. 1952	Rotterdam Z.	Pocatello, Idaho
✓ Schippers, Linda	9 Aug. 1952	Rotterdam Z.	Pocatello, Idaho
✓ Looijen, Johannes Jacobus	9 Aug. 1952	Amsterdam	Salt Lake City, Utah
✓ Dubbelman, Huibert Machiel	9 Aug. 1952	Rotterdam Z.	Salt Lake City, Utah
✓ van der Spek, Jacoba Julia	20 Aug. 1952	Leiden	Salt Lake City, Utah
✓ Huyboom, Hendricus Leonardus... ..	9 Aug. 1952	Haarlem	Victor, Idaho

IN HET P^{de}RIESTERSCHAP OPGENOMEN:

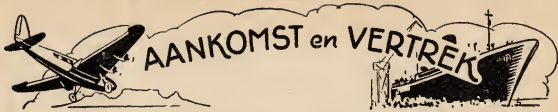
✓ van den Berg, Teunis Johannes, als Ouderling, 3 Aug. 1952 te Rotterdam.
van der Have, Adriaan, als Diaken 20 Juli 1952 te Vlaardingen.

INGEZEGEND:

van Buren, Roelof, 3 Aug. 1952 te Gouda.
van Buren, Rouke, 3 Aug. 1952 te Gouda.
van Buren, Marion, 3 Aug. 1952 te Gouda.

*Want aldus zal Mijn Kerk in deze laatste
dagen genoemd worden: zelfs de Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste
Dagen.*

Leer en Verbonden Rtd. 115:4

AANKOMST en VERTREK

Carl T. Copley
Cloeville, Utah

Kenneth J. Nielson
Brigham City, Utah

Harry L. Tarr
Los Angeles, Calif.

Calvin Kenny Smith
Murray, Utah

Br. en Zr. Peter W. Neerings
Salt Lake City, Utah

Carrol F. Harrison
Pocatello Idaho

Br. en Zr. Arnold Sieverts
Salt Lake City, Utah

- Ouderling Copley.* Aangekomen 27 Februari 1950. Vertrokken 22 Augustus 1952.
Werkzaam geweest: Eindhoven, Vlaardingen, Delft, Zaandam als G.P.
- Ouderling Nielson.* Aangekomen 30 Januari 1950. Vertrokken 22 Augustus 1950.
Werkzaam geweest: Rotterdam, Amersfoort, Haarlem als overziener der Zendingsactiviteiten, Den Haag, als raadgever van de Zendingspresident, Amsterdam als D.P.
- Ouderling Tarr.* Aangekomen 30 Januari 1950. Vertrokken 22 Augustus 1952.
Werkzaam geweest: Leeuwarden, Den Haag, Haarlem, Utrecht als raadgever van D.P., Utrecht als D.P.
- Ouderling Smith.* Aangekomen 27 Februari 1950. Vertrokken 22 Augustus 1952.
Werkzaam geweest: Utrecht, Leiden, Leeuwarden, Antwerpen, Gent als G.P.
- Ouderling en Zuster Neerings.* Aangekomen 12 Nov. 1950. Vertrokken 22 Aug. 1952.
Werkzaam geweest: Amsterdam-Zuid als G.P., Rotterdam-Zuid als G.P.
- Ouderling en Zuster Sieverts.* Aangekomen 12 Nov. 1950. Vertrokken 22 Aug. 1952.
Werkzaam geweest: Den Haag, Den Haag als G.P., Dordrecht als G.P.
- Ouderling Harrison.* Aangekomen 25 Juli 1950. Vertrokken 1 Augustus 1952.
Werkzaam geweest: School te Haarlem, Alkmaar, Den Haag, Leiden als G.P., Den Haag.

DE SCHEPPING

*Tweeling is de Mensch geboren;
maar toch is zijn tweeheid één:
Helft en weêrhelft, ééne ziele,
beide elkanders vleesch en been.*

*Hij — alleen voor God geschapen;
zij — voor God ook, maar in hém.*

*Hij — Gods glorie; zij — de zijne;
zij — het oor; en hij — de stem.*

*Hij — het hoofd, vol ernst en wijsheid,
maar door háár gevoel verzacht*

*Zij — het hart, vol vreugd en teêrheid,
maar gestevigd door zijn kracht.*

*Hij — zelfstandig als de ceder,
die op eigen wortel steunt;*

*Zij — afhankelijk als de klimöp,
die zich aan zijn takken leunt.*

*Somtijds echter, zij — de meerdre,
sterker dan de trotsche Man,*

*Wien ze in geestkracht, trouw en gaven,
menigmaal beschamen kan.*

J. J. L. Ten Kate.